19.11.2019 העולם | יום שלישי, נובמבר 04, 1930 | 20 | None

רפיון־ידים בעבודת הבנין עלולה להחליש ולהכשיל ח"ו את ישו־בנו בארץ הקודש ואת כל קריה ומחמדיה מימי קדם. ולעומת זאת הרי כל הוספת נדבך ואריח מחזקת את כל הבנין ומבצרת את חו־מות ירושלים.

על כן אנו פונים אליכם בזה, אחים יקרים, בקריאה חמה: קומו כאיש אחד לחזק את בנין ארצנו הקדושה בכל הדרכים והאמ־צעים. הוסיפו מושבים וכפרים, הגדילו את התעשיה ואת החקלאות, את תוצרת הארץ ומסחרה, את כל מלאכת הקודש של גאולת הארץ ובנינה. תנו יד לקבץ נדחים ולהשיב בנים לגבולם. חזקו ואמצו את קרן היסוד, אשר זה עשר שנים היא נושאת על שכמה את התפ־קיד הנעלה לבנות את נחלת קדשנו ולתמוך בימין צדק את כל המעשים והמפעלים המקרבים אותנו למטרה הגדולה הזאת. חזקו ידים רפות ואמצו ברכים כושלות. זכרו את קדושי עליון שמסרו את נפשם על קדושת הארץ, על קיום הישוב ועל גדול הישוב. בואו שכם אחד לעזרת ה' בגבורים. ובזכות זה יעזור לנו השוכן בציון ויזכנו לראות בנחמת ציון ובבנין ירושלים במהרה בימינו, אמן.

(החתימות חמש מאות רבנים)

ממעמקי הקודש

(קריאה מאת ראש הרבנים באה"י הגאון ר' אברהם יצחק הכהן קוק שליט"א).

ב"ה.

אחים יקרים!

כוחה של ארץ ישראל הולך ומתגלה מפעמים באותה התנועה המפעמת בנשמת האומה ומבריה אותה — בתקופה שכבר באה העת של קץ הסגולה — להראות בחיים, במחשבת תוכן חיים הכל־ליים למכון בית חיה, לאדמת הקודש ולבנינה.

הכוח הזה אמנם חבוי עמוק עמוק בנשמת הכלל כולו, וניצו־ציו מתגלים בחייהם של אלה המוכשרים להיות מכלל הבונים והשו־רים להגשמת צמיחת הישועה. ואף על פי שמקורו של כוח זה קודש קדשים הוא ורוח ה' נוססה בו, בכל זאת הוא שולח את ענפיו בהתגלמות המעשית לכל נפש מוכשרה להוציא כלי למעשהו. ואין בידינו כוח לבקר את האופי של הנטיה הגאולתית הזאת על פי מדותינו בכל הערכים אשר אנחנו מעריכים אותם. לפעמים הכוח הזה שולח כברק הציו למרחקים מופלגים מאד, שמצד עצמם הם עומדים לגמרי מבחוץ, ומכל מקום הכשרת הגאולה הולכת ומת־כוננת על ידם. החזון בזה היה בימי יסוד המעלה של הבית השני, כשניצוץ זעיר מאורו של משיח נתלבש במקום הרחוק מאד, בנפשו של כורש המלך האלילי, עד שמצד האור הרקיע הזה מאורו של משיח קראה אותו הנבואה בשעתו בשם משיח — כה אמר ה' למשיחו לכורש.

בתקופתנו, מאותו הזמן שהצד המעשי של בנין הארץ התחיל להתגשם, הולך האור הזה ושולח ניצוציו גם אל נפשות רבות מאלה הרחוקים מאותה שמעת החיים הפנימית של ישראל. ובכל זה הולך ומתגשם גם על ידם חזון קודש קדשים, שאין ערוך לקדושתו, יסוד בנין הארץ ושיבת בנים לגבולם בצורה מוגבלה בראשיתה שאחריתה מי ישורנה.

אבל מתוך המרחק הרב של הניצוץ המתגלה במעמדים נפ־שיים מרוחקים מגבול הויו של אור הקודש, שנשמת הגאולה גנוזה, מוכרח הכוח הניצוצי הזה להיות נחלש בדרך מהלכו ואורו מוכרח להיות הולך ומועט. במשך של אותה תקופה, כשהיא מתמשכת באורך זמן, הניצוץ הגאולתי של כורש לא היה יכול לעמוד זמן רב. ואחרי שעשה את התפקיד של ההתחלה נחלש חילו והחסיר. אבל כאשר הגיע הזמן שאיזו מדרגה של אור גאולה תגלה, הוכנו כבר הכוחות הפנימיים והמקודשים לקלוט אל תוכם את האור הני־צוצי הזה, ועמדו לנו אנשי קודש, עזרא ונחמיה ואנשי כנסת הגדולה, שהצילו את האור הניצוצי הכהה הזה ושמו הבעירו של־הבת גדולה שעמדה לנו עד כה באורה הנפלא, היא כל התקופה של ימי הבית השני בכל מעמדיה הנפלאים.

בחזון המוחש אשר אנו רואים לעינינו בימינו, שאחרי שמ־מות הגמורה של א"י החל האור להתגלות בצורה זעירה ברוח־רות פרושים ושתנאים אחרים היו לה, כלומר: לא שליחות ניצוץ של קרן גאולה למקומות רחוקים, אלא דווקא לקרובים מאד, לנפ־שות קדושות, אדירי אמונה וחסידי כוח ה', המיסדים הראשונים של הישוב הקדום, קדושי האומה וגדולי התורה, נמשך האור הזה בצורתו המקודשת כהור ניצוץ מאיר באבוקות קודש מבפנים. אבל כוחו התחלש בהערכתו המעשית מבחוץ, עד אשר באו זמנים, שיד קורא הדורות מראש הכינה אותם, להפיץ את החזון במערכותיו המעשיות. אז קמה תנועה מרוחקת מכוחו של האור הפנימי וברק החיש הולך למרחוק, מגיע גם בנפשות מוכשרות להציב גבולים מע־שים בכוח פועלם: הישוב החדש בכל מסבותיו, ונהרים חוץ אנשי חיל, מתגברים ברוח של חלי חולין, ובנפשות אשר לא הוחת בהם הכשרה להכיר מהיכן בא להם כוח מעל נפלא בזה הקולע כל כך אל המטרה, שהיא קודש קדשים. הרוח המעשי הלך הלוך והתפשט, מבע בכוחות שחרים, שגם הם מבחוץ ומחוץ למחנה ישראל לגמרי, גם משם באה הופעה מתפתחת. אבל הכוח הניצוצי הזה, מתוך מרחקי העצום ממקור הקודש, שמשם גבורת ישראל נלקחת, כשבא עד גבול רחוק של התפשטות חיצונה, שוב היה מוכרח להכשל בלבתו, ותולשת נראתה. מכשולים מעשיים ומכשולי לב רבים סבבו אותו. ומכאן באו לנו אותן התלאות הנוראות שנפשנו בעצם מחולשת הכוח של האור היסודי מקור הגבורה של צעדי הגאולה בראשיתה, מתוך זעירותה של הנקודה המקודשת, שהיא כל אוצר חילה. ומתוך המתנהרותה במעבי כלי החול, שנעשו לה צינורות מעשיים במהלך הישוב הארצי ישראלי, ובמהלך אמרת הגאולה הפוליטית, שהיא מקשרת את מעבריה אל החוץ, מחוץ למחיצת הקודש בישראל, ומחוץ למחנה ישראל, ביחוסה אל העמים האח־רים ובהויות ממשלתם, המתאגרים במעגל השרשי המקודש הזה בענפיו המתפשטים, והתלאות האלו נתגלו בצורתן המפלצתית בשפך דם קדושינו ובגרוש זכיותינו בשריד קדשנו ובהגבלת עליתנו לארץ מחמדנו ובהתגלות הרס המרוד בתוך מחנות העוב־דים השונים לשם תחית הארץ ובנין האומה עליה, שכל אלה מכבים את כל הלבבות המקושרים לחוסן ישועת ישראל ונחלת קדשו. אבל דווקא בזמן המעבר הזה אפית בקיעת האורה מוכרחת להתגבר בו בכפלים.

ועלינו לשנן דווקא עכשיו לעצמנו ולעולם הגדול כולו מה החזון הזה מבשר לנו, שידע כל לב חכם, כי רק אות הוא שכבר בא הזמן, שהכוח המתפשט שהתרחק ממקורו הנאמן מוכרח לחז־ור ולשוב ולחדש את צורתו העצמית, מאותו המקור שממנו לקח בלא יודעים את כוחו המעשי. לא למעט את התפשטות של ענפיו הגדולים, אלא להשקותם מאותו הטל של התחיה הגנוז במקורו, במקור הקודש אשר ממנו באו, ועל ידי זה להרבותם ולהגדילם בגדול מופלא, עתה ממעמקים ישאב ישראל את כוחו. ממעמקי הקודש אשר שם הגבורה ושם התפארת, ומתוך המחשכים יבוא אור גאולה, להגלות ולהופיע על כל הנשמות המוכשרות לחיות עוסקות, מקרוב ומרחוק, בארץ ובגולה, להגשמת הישועה בהשפעי־תיה ממקור הקודש אשר עליה כבר יקפצו מלכים פיהם. כי את אשר לא סופר להם ראו ואת אשר לא שמעו התבוננו. ומחדש, ממש מחדש, במרץ כפול, הננו חייבים כעת להתאגד כולנו, כל כלל ישראל כולו, באין יוצא מהכלל, לעסוק בגבורה רבה וברוח נכון בבנין ארצנו הקדושה, בהרחבת כד־חותינו עליה, בגאולת אדמתה, בהפרייתה ושגשוג תפארתה ובהח־דיש ההתלהבות הקדושה לרומם בתוכה את קרן ישראל לכל העד־כים כולם, הרוחניים והחומריים בכל המשמעות.

הבה נושאי כלי ה', ובקול גדול נקרא, בקול ה' בכח ובקול ה' בהדר: ציון אל ירפו ידיך, ומאופל ומחשך אור חדש יזרח על ישראל ועל ארץ תפארתו, בהחדיש פני החיים הכלליים והפרטיים כולם על ידי הנובת צמחי הגאולה, אשר יגלו ויראו עלינו במהרה בימינו בתוך מעמקי הקודש, אמן.

החותם בברכה נאמנה מתוך הקודש מירושלים

אברהם יצחק הכהן קוק.

ירושלים ח"ו, תשרי תרצ"א.

איינשטיין במשרד הציוני בלונדון

לרגלי בקורו של הפרופיסור איינשטיין בלונדון בקשר עם מפעל ארט־אוזע, הואיל לבקר גם במשרד הציוני המרכזי שלנו. באולם האספות של המשרד נערכה לו קבלת פנים נלבבת ע"י העובדים במשרד, שמלאו את האולם מפה אל פה.

ד"ר וייצמן ברך את האורח החשוב וציין את התמסרותו של המלומד הגדול לעניני עמו ובל חשוב ויתחסר שעשה גם לתנועה הציו־נית אשר תמך בה תמיד בכל אשר יכל, וביחוד את עזרתו הרבה לדבר האוניברסיטה העברית בירושלים.

במשך נאומו רמז ד"ר וייצמן לגלוי דעתו של איינשטיין בשא־לת הערבית, באמרו, שאנו הציונים רוצים כמותו בשלום אמת עם הערבים וכמותו אין לנו שום כוונות רעות להרע לעם אחר. ואלו היו נותנים לנו לעבוד בא"י כחפצנו, היה השלום והפרק מושג ע"י עבודתנו יותר מאשר ע"י כל פעולה מלאכותית, העשויה רק להרבות מחלוקת ופירוד הלבבות ולא לחסלה.

„בקורך אצלנו, פרופיסור נכבד, — הוסיף ד"ר וייצמן — חל בשעה קשה הגדולה לתנועתנו, לכל השאיפות הגדולות של עמנו. אך אנו בטוחים, כי נעבור נעבור גם דרך חבל הזה, שהתגרתם [illegible] נגיע אל מחוז חפצנו. היה בטוח שאנו לא נרתע ממנו, [illegible] קיצוני ומתחלפים אנו לח ל ח ם על חזון ארצנו ועל [illegible] פורי. ואתה, שהנך חשוב לגאון עמנו, תהיה גם למשר ועוד [illegible] של בכור עמנו ולתרומתו לגאון ולתפארת.

Jewish Historical Press (www.jpress.org.il) Brought to you by: The National Library of Israel and Tel Aviv University

…age_label=20&issue_date&העולם=jpress.org.il/Olive/APA/NLI_heb/Print.Page.aspx?href=HAOLAM%2F1930%2F11%2F04&page_num=22&pub_name 1/1